

Евлогий Георгиевъ.

(1819—1897)

Ромжния и Русия сж били от край прибѣжище на българскитѣ бѣжанци (емигранти) и на всички ония, на които е било несносно да живѣятъ подъ жестокоститѣ на турската управа. Въ тия земи се засилиха побужденията за нашето възраждане. Защото тамъ нашитѣ емигранти можеха да се запознаятъ съ прѣимуществата на свободата и съ миналото на българския народъ. Изъ тия страни, казва в „Възраждане“ се появиха първитѣ потоци къмъ душевно и политическо прѣбраждане на нашия народъ: изъ Русия произлѣзе научно-школското движение, изъ Ромжния — възстаническото. Въ едната се появи Априловъ, въ другата Г. С. Раковски.

Но Ромжния ни даде и Евлогия Георгиевъ.

Къмъ срѣдата на миналия вѣкъ въ Ромжния имаше вече една значителна българска емиграция, съ центъръ — Букурещъ. Въ възраждането на България, както и въ освободителната идея, тая емиграция изигра грамадна роля. До като сподвижницитѣ на българското национално дѣло — въ прѣдѣлитѣ на самата България — дѣйствуваха първоначално по пжтя на мирното развитие чрѣзъ просвѣтата — за умственото развитие на народа, до като тѣ дѣйствуваха, слѣдователно, прѣдимно по пжтя на еволюцията, въ дѣйността на емиграцията пкъкъ се забѣлѣзватъ главно двѣ течения, които се отличаватъ по срѣдствата, съ които работѣха: едното, вдъхновено отъ ре-